

“मीठे बच्चे— मायाको वश भएर ईश्वरीय मतको विरुद्ध कुनै पनि कार्य नगर, कहिल्यै पनि बाबाको निन्दा नगराऊ।”

प्रश्नः— माया पनि बाबाको सहयोगी हो, कसरी?

उत्तरः— मायाले देख्छ— यदि कसैले श्रीमतको अवज्ञा गर्छ या बाबाले भनेको मान्दैन, श्रीमतमा चल्दैन भने मायाले काँचै खाइदिन्छ, थप्पड मार्छ। समझदार त्यो हो, जो बाबाको यादद्वारा मायालाई चिनेर त्यसको वशीभूत हुँदैन।

गीतः— मुझको सहारा देने वाले.....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले यो महिमा कसको सुन्यौं? परमपिता परमात्माको। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— यस्तो बाबालाई याद गरेर उहाँबाट अब स्वर्गको वर्सा लिनु छ। बाबाको त आज्ञा छ— निरन्तर मलाई याद गर अनि आफूलाई आत्मा रूपमा बच्चा सम्झ। यही लक्ष्य हो। बाबाको निवासस्थान त अहिले मधुवन नै हो। अब बाबाबाट वर्सा कसरी मिल्न सक्छ? जति जो बाबालाई याद गर्छन् त्यति नै उनको पाप काँटिदै जान्छ र जसले बाबाको वर्सालाई याद गरिरहन्छन् उनको खातामा खजाना जम्मा भइरहन्छ। यो एक प्रकारको व्यापार हो जुन बाबाले सिकाउनुहुन्छ। यस्तो बाबालाई त निरन्तर याद गर्नुपर्छ। यदि याद गर्दैनन् भने मायाले ढुङ्गा हान्छ। जसले जतिसुकै म बच्चा हुँ भने पनि माया कुनै कम छैन। स्थूल वा सूक्ष्म सेवा गर्दै रहे पनि यदि बाबासँग योग लगाउन जान्दैनौ भने त्यसलाई सपूत बच्चा भनिँदैन। बाबा त कहिल्यै पनि कसैसँग रिसाउनुहुन्न, कहिल्यै भिन्न दृष्टिले देख्नुहुन्न। तर चलन यस्तो देख्नुहुन्छ भने सम्झनुहुन्छ— यो आसुरी मतको छ। मायाले एउटै मुक्काबाट एकदम खत्तम गरिदिन्छ। फेरि कति धेरै विघ्न पुर्‍याउँछन्। उनको जति ठूलो पापको खाता बन्छ त्यति अज्ञानी मानिसको बन्दैन। कति त नजिकै रहेर पनि अलिकति पनि चिन्दैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यो पनि ड्रामामा निश्चित छ, जो सुनेर पनि नसुने जस्तै गर्छन्। तब त बाबाले पनि के गर्ने? आजकल मानिसलाई जति नै आशीर्वाद देऊ, प्यार गर तर बस्दा-बस्दै आफूलाई भस्मासुर बनाइदिन्छन्। वास्तवमा ईश्वरीय सम्प्रदाय र आसुरी सम्प्रदायमा रात-दिनको फरक छ। यस दुनियाँमा कसैको पनि बाबासँग योग छैन। यस्तालाई फेरि बाबा आएर ईश्वरीय सम्प्रदायको बनाउनुहुन्छ। तिमीहरूमा पनि कोही त ईश्वरको बनेर उहाँको श्रीमतमा चल्छन्, अनि जो चल्दैनन् उनीहरू भस्मासुर बनेर जलेर मर्छन्। तिमी ईश्वरीय मतबाट स्वर्गको मालिक देवता बन्छौ, कोही भने स्वर्ग जानको बदला काम चितामा चढेर भस्मीभूत हुन्छन्।

बाबाले बच्चाहरूलाई कति युक्तिले उठाउनुहुन्छ। तर माया यस्तो छ जसले यसरी आक्रमण गर्छ जसले गर्दा निन्दा गराउने निमित्त बन्छन्, जो समझदार बच्चाहरू छन् उनीहरू त कदम-कदम बाबाको श्रीमतमा चल्छन्। बाबाको पहिलो मुख्य आज्ञा हो— म पारलौकिक बाबालाई याद गर तब सुधार हुन्छ। जसले बाबासँग योग लगाउँदैनन्, श्रीमतमा चल्दैनन् भने माया छोरीले उनीहरूलाई खाइदिन्छे। मायालाई छोरी भन्नुहुन्छ किनकि मदत गर्छे। बाबा त परमधामबाट आउनुभएको हो, बच्चाहरूलाई पढाएर नरबाट नारायण बनाउन तैपनि यस्तो बाबाको अवज्ञा गर्छन्। बाहिर निस्कने बित्तिकै मायाको थप्पड लाग्छ फेरि दया लाग्छ। कतै-कतै विचरी कन्याहरू, माताहरूलाई बन्धन आउन थाल्छ। कामको हल्का नशा भयो भने पनि गिर्न थाल्छन्, फेरि अबलाहरूमाथि कति अत्याचार हुन थाल्छ। कति विचरी बन्धनमा पर्छन्। यो सबैको पाप उनीहरूलाई लाग्छ। बडो कडा सजाय खान्छन्, कुँरे नगर। मायाले जान्दछ— कल्प पहिलेका को-को हुन् जसले मलाई जितेर

बाबाको साथमा लागेका हुन्। ऊ पनि समझदार छ। देख्छ— यसले बाबाको अवज्ञा गर्छ, तब उसको ताला बन्द गरिदिन्छ। बाबा जानुहुन्छ— यी अबलाहरू, कन्याहरू विश्वको कल्याण गर्छन्। बाबाको माताहरूप्रति धेरै ख्याल रहन्छ। तिमी बच्चाहरूले पनि माताहरूको सरोकार राख्नुपर्छ। आफ्नो अहंकार हुनु हुँदैन। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ वन्दे मातरम्। धेरै सम्हाल गर्नुपर्छ। कुनै यस्तो फोहोरी चलन चल्नु हुँदैन। आफूले आफूलाई सोध्नुपर्छ, हामीले कुनै उल्टो धन्दा त गरिरहेका छैनौं? बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले बाबाबाट वर्सा लेऊ। तिमी देवता बन्न आएका हौ। धर्मको स्थापनामा अनेक प्रकारका विघ्नहरू त पर्छन् नै। क्राइष्टको समयमा पनि यस्ता कैयौं निस्के जसले निन्दा आदि गरे। आसुरी सम्प्रदायले मारिदिए, चिनेनन्। अहिले उनका कति धेरै चर्च आदि बनिरहेका छन्। तर यसबाट केही फाइदा छैन। मायाको बनेर तमोप्रधान बन्छन्। जहाँ गए पनि त्यहाँबाट केही मिल्दैन। दिन प्रतिदिन अझै दुःखी तमोप्रधान हुँदै जान्छन्। मानौं, गुरु नानकको पासमा जान्छन् उनबाट के मिल्छ? उनीहरूले केवल यही भन्छन्— तिमीले पवित्र बन्नु वा रहनुपर्छ। तर अपवित्र नै रहन्छन्। केवल उनको भजन गाइरहन्छन्। त्यसैले केही पनि मिल्दैन। अब हेर, सबै कब्रदाखिल बनेका छन्। ज्ञानको बारेमा अलिकति पनि थाहा छैन। क्रोध पनि धेरै कडा छ, जसबाट आफूलाई भस्मासुर बनाउँछन्। फेरि जम्मा हुनुको सट्टा घाटा हुन थाल्छ। तर्कद्वि बनावन आउँछन्। भन्दछन्— बाबाबाट स्वर्गको वर्सा लिन आएको छु। ठीक छ, बाबालाई पूरा याद गर्नुपर्छ। उहाँको श्रीमतमा चल्नुपर्छ। चलेन भने जस्ताको त्यस्तै हुन्छ। कल्प-कल्प गिदै रहन्छन्। फेरि कहिल्यै उठ्न सक्दैनन्। अहिले पुरुषार्थ गरे भने सर्वश्रेष्ठ बन्न सक्छन्।

बाबा कति सम्झाउनुहुन्छ, बोर्डमा पनि लेखिएको छ— ईश्वरीय विश्व-विद्यालय परमपिता परमात्माको स्थापना गर्नुभएको हो। उहाँबाट स्वर्गको राजाईको वर्सा पाउनुपर्छ। यदि यहाँ आएर फेरि गयो भने सबैले भन्नेछन्— सायद ईश्वर हुनुहुन्न होला, जसकारण यसरी छोडेर निस्कन्छन्। कति जना संशय बुद्धि बन्दछन्। उनीहरूमाथि सबैको पाप चढ्छ। श्रीमतमा चलेनन् भने श्रेष्ठ कसरी बन्छन्? श्रीमतमा चल्थौ भने तिम्रो कुनै नोक्सान हुन सक्दैन। उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, धर्मराज पनि हुनुहुन्छ। धर्मराजले हेर्छन्— के-के पाप गर्छन्? मेरो ग्लानि गर्छन्। धेरै कायदा छ। बच्चाहरूले बुझ्दैनन् तर पनि हामी लक्ष्मी-नारायणलाई वरण गर्नेछौं भनेर हात उठाउँछन्। फेरि काम यस्तो गर्छन् जुन कुरै नगर। पछि गएर यो किल्ला यस्तो बन्ने छ जो कोही पतित भित्र आउन सक्ने छैन। अहिले त मायाले धेरैको नाकमा समात्छ। उहाँ निराकार बाबाले यी आँखालाई भाडामा लिएर आउनुभएको छ, हेर्नुहुन्छ, यो फस्टक्लास बच्चा हो वा काँडा हो। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमी त स्वर्गको मालिक बन्नुपर्छ। तिमीले यस्तो पुरुषार्थ किन गर्दैनौ? बाबा सर्वशक्तिमान हुनुहुन्छ। मायामाथि विजय प्राप्त गराउन आउनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— मीठे बच्चे, अलिकति सजायको त डर राख। श्रीमत अनुसार आज्ञाकारी बन। आफूमाथि दया गर। मायाको वश भएर केही पनि गन्यौ भने भूत बन्नेछौ। भवानी माता भनिन्छ, कोही त भवानीका बच्चा बन्छन्, कोही त भूत बन्छन्। तिमीहरू सबै भवानी माता हौ, जो ज्ञानामृत पिलाउँछौ। बफादार बच्चाहरूमाथि माता-पिताको आशीर्वाद रहन्छ। बफादार रहन सक्दैनौ भने चुपचाप गएर कहीं टाढा रह्यौ भने बरु ठीक। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकिलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमनिङ्ग, नमस्ते।

रात्रि क्लास- १७-६-६८

मीठा-प्यारा बच्चाहरू यहाँ आउँदा सम्झन्छन्- हामी बाबाको पासमा जान्छौं, बाबा सँग सुन्छौं। जब आफ्नो आफ्नो सेन्टरमा जान्छन्, तब सामुन्ने बापदादा त बस्नुहुन्छ। कहाँ-कहाँ गोपले पनि चलाउँछन्। मुरली त सहज छ। कसैले पनि धारणा गरेर क्लास गराउन सक्छन्। ब्राह्मणीहरू बसेका त छन्। बाबा सोध्नुहुन्छ- कसले मुरली पढेर, फेरि मुरलीको सार सुनाउँछन्? कुनैले मुरली पढेर सुनाउँछन्। जसले मुरली हातमा लिएर सुनाउँछन् उनीहरूले हात उठाऊ? मुरली हातमा नलिइकन मुरली यतिकै सुनाउँछौ, उनीहरूले पनि हात उठाऊ। मुरली हातमा त हुनुपर्छ नि! पढेका छन् भने फेरि बसेर सार सुनाउँछन्। कुनैले मुरली पढेर सुनाउँछन्, नम्बरवार त छन् नि। महारथी, घोडसवार र प्यादा। सबैले त एक्युरेट पढ्दैनन्। कुनैले त पढि पनि रहन्छन्, थपेर रहस्य पनि सुनाइरहन्छन्, रसिलो बनाएर। सबैले यसरी बुझाउन सक्दैनन्। यहाँ त बाबा बस्नु भएको छ। बाबाले बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- कुनै पनि कुरामा संशय हुनु हुँदैन। एक बाबाले नै सबैथोक सुनाउनु हुन्छ। ती विद्यालयहरूमा त अनेक पढाउनेवाला हुन्छन्। अलग अलग पढाउँछन्। यहाँ त एकैले पढाउनुहुन्छ। एकै लक्ष्य-उद्देश्य छ। यसमा प्रश्न सोध्नु पर्ने छैन। बिहान यहाँ बसेर बच्चाहरूलाई यादको यात्रामा मदत गर्छु। यस्तो होइन केवल तिमीलाई मात्र याद गर्छु। सारा बेहदका बच्चाहरू याद रहन्छ। तिमीले यस यादद्वारा सारा विश्वलाई पावन बनाउनु छ। औंला तिमीले केमा दिन्छौ? पवित्र त सारा दुनियाँलाई बनाउनु पर्ने हुन्छ नि। त्यसैले बाबाले सबै बच्चाहरूमाथि दृष्टि राख्नु हुन्छ। सबै शान्तिमा जाऊन्। सबैलाई अटेन्शन दिलाउनु हुन्छ। जसको योग छ, उसले उठाउँछ। बाबा त बेहदमा नै बस्नु हुन्छ। म आएको हुँ सारा दुनियाँलाई पावन बनाउन। सारा दुनियाँलाई करेन्ट दिइरहेको छु जसबाट पवित्र बनून्। जसको योग छ, सम्झन्छन्- बाबा अहिले बसेर यादको यात्रा सिकाइरहनु भएको छ, जसबाट विश्वमा शान्ति हुन्छ। बच्चाहरूलाई पनि याद गरिन्छ। उनीहरू पनि यादमा रहेका छन् भने मदत मिल्छ। राम्रोसँग याद गर्ने थोरै छन्। सहयोगी बच्चाहरू पनि हुनुपर्छ नि। ईश्वरीय सेवाधारी। निश्चयबुद्धिले याद गर्छन् नि। तिमी पहिलो विषय हो यो पावन बन्ने। मतलब तिमी बच्चाहरू निमित्त बन्छौ बाबाको साथमा। बाबालाई बोलाउँछन्- हे पतित-पावन आउनुहोस्। अब उहाँ एकलैले के गर्ने? सहयोगी त चाहिन्छ हैन? तिमीलाई थाहा छ- विश्वलाई शान्त बनाएर त्यसमा राज्य गर्नेछौं। यस्तो बुद्धि होस् तब नशा चढ्छ। तिमी बच्चाहरूले विश्वलाई स्वर्ग बनाउनु छ। तिमीलाई थाहा छ- बाबाको श्रीमतद्वारा, हामीले आफ्नो योगबलद्वारा आफ्नो राजधानी स्थापना गरिरहेका छौं। नशा रहनुपर्छ, यसमा कुनै स्थूल कुरा त छँदै छैन। यो हो रूहानी। बच्चाहरूले बुझेका छन्- हर कल्प बाबा यस रूहानी बलद्वारा हामीलाई विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ। यो पनि बुझेका छौ- शिवबाबाले नै आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ। दुनियाँलाई यो पनि थाहा छैन- परमपिता परमात्मा नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्नुहुन्छ। कहिले, कसरी, बिल्कुलै जानेका छैनन्। गीतामा पनि पीठोमा नुन जति सत्य छ। बाँकी त सबै झुटो नै झुटो छ। बाबा आएर सत्य बताउनु हुन्छ। भारतको योगबल त प्रसिद्ध छ। बाबा भन्नुहुन्छ- हठयोगीले राजयोग सिकाउन सक्दैनन्, तर आजकल त झुटो धेरै छ नि। सत्यको अगाडि नक्कली धेरै हुन्छन् त्यसैले सत्यलाई कुनै मुश्किलले जान्न सक्छन्। यो त बाबा नै आएर राजयोग सिकाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- कल्प-कल्प यस्तै हुन्छ। अहिले तिमी नास्तिकबाट आस्तिक बनेका छौ। प्राचीन ऋषि-मुनिले नै जान्दैनन् भने अरूको पासमा कहाँबाट आयो? गीताको ज्ञानलाई नै जान्दैनन्। यी दादाले पनि धेरै पढेका छन्। अहिले समझ मिलेको छ।

जान्दछन् दुनियाँ तमोप्रधान छ। बिल्कुल बेसमझ। पहिले समझदार थिए। यहाँको नै खेल हो। अरू धर्म कहिले आउँछन् यो पनि बच्चाहरूले बुझेका छन्— मूलवतन सूक्ष्मवतनलाई पनि तिमीले बुझिसकेका छौ। केवल तिमी ब्राह्मणहरूले नै यो ज्ञान प्राप्त गर्छौ। देवताहरूलाई त यो आवश्यकता नै छैन। तिमीलाई सारा विश्वको अहिले ज्ञान छ। तिमी पहिले शूद्र वर्णका थियौ। फेरि ब्रह्माकुमार बनेपछि यो ज्ञान दिइन्छ, जसबाट तिमी दैवी राजवंश स्थापना भइरहेको छ। बाबा आएर ब्राह्मण कुल, सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी राजवंश स्थापना गर्नुहुन्छ। त्यो पनि यस संगममा स्थापना गर्नुहुन्छ। अरू धर्म स्थापकले फट्टा डिनायस्टी स्थापना गर्दैनन्। उनलाई गुरु भनिदैन। बाबा नै आएर धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— अहिले शिरमा फिक्र छ बाबाको यादको, जुन घरी-घरी भुलिन्छ। पुरुषार्थ गरेर धन्दा आदि पनि गर्दै गर। याद पनि गर्दै गर स्वस्थ बन्नको लागि। बाबाले कमाई धेरै जोड सँग गराउनु हुन्छ। यसमा सबैथोक भुल्नु पर्ने हुन्छ। हामी आत्मा गइरहेका छौं, अभ्यास गराइन्छ। खाँदा के बाबालाई याद गर्न सक्दैनौ? कपडा सिलाई गर्छौं, बुद्धियोग बाबाको यादमा रहोस्। किचडा त निकाल्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ— शरीर निर्वाहको लागि ठीकै छ गर। छ धेरै सहज। बुझिसकेका छौ— ८४ को चक्र पूरा भयो। अहिले बाबा राजयोग सिकाउन आउनु भएको छ। यो विश्वको इतिहास-भूगोल यस समय दोहोरिन्छ। कल्प पहिले जस्तै नै दोहोरिइरहेको छ। यो दोहोरिने रहस्य पनि बाबाले नै सम्झाउनु हुन्छ। भन्दछन् पनि विश्व दोहोरिन्छ। एक भगवान, एक धर्म भन्छन् नि। त्यहाँ नै शान्ति हुन्छ। त्यो हो अद्वैत राज्य। द्वैत मतलब आसुरी रावण राज्य। त्यो हो देवता, यो हो दैत्य। आसुरी राज्य र दैवी राज्यको यहाँ नै खेल बनेको छ। यहाँ आदि सनातन धर्म थियो। पवित्र प्रवृत्ति मार्ग थियो। फेरि बाबा आएर पवित्र प्रवृत्ति मार्ग बनाउनु हुन्छ। हामी नै देवता थियौं, फेरि कला कम हुँदै गयो। हामी नै शूद्र डिनायस्टीमा आयौं। बाबाले यसरी पढाउनु हुन्छ, जसरी टिचरहरूले पढाउँछन्, विद्यार्थीले सुन्छन्। असल विद्यार्थीले पूरा ध्यान दिन्छन्, छुटाउँदैनन्। यो पढाइ सधैं पढ्नु पर्छ। यस्तो ईश्वरीय विश्व विद्यालयमा गयल हुनु हुँदैन। बाबाले गुह्य-गुह्य कुरा सुनाइरहनु हुन्छ। अच्छा!

गुडनाईट। रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाको आज्ञाकारी, बफादार बनेर आशीर्वादको पात्र बन। कुनै पनि अवज्ञा गर्नु हुँदैन।
- २) कहिल्यै कुनै उल्टो चलन चलेर आफ्नो तकदिरलाई रेखा लगाउनु हुँदैन। भस्मासुर बन्नु हुँदैन। धर्मराजको सजायको डर राख्नु छ।

वरदानः— स्व-चिन्तन र स्वदर्शनद्वारा हीरा समान अमूल्य जीवनको अनुभव गर्ने बेदाग भव

हीरा समान अमूल्य जीवनको अनुभव गर्नको लागि सदा स्व-चिन्तन र अनि स्वदर्शन चक्रधारी बन किनकि हीरालाई दागी बनाउने केवल दुई कुरा छन्— एक परदर्शन, दोस्रो परचिन्तन। यही दुई कुराको संगको रंगले स्वच्छ हीरालाई दागी बनाइदिन्छ। त्यसैले यस मूल बीजलाई समाप्त गरेर स्व-चिन्तन गर अनि स्वदर्शन चक्र घुमाऊ तब धुलो वा दाग लाग्न सक्दैन। सदा बेदाग सच्चा हीरा, चम्किलो अमूल्य हीरा बन्छौ।

स्लोगनः— विचित्र बाबाको चित्र र चरित्रलाई याद गर्नेवाला नै चरित्रवान हो।